

KEVEVÁRA

TÁRSADALMI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Helyben egész évre 2 kor. 6 fl., fél évre 1 kor. 80 fl., negyed évre 2 kor. 40 fl.
 Vékire " 10 korona, " 5 korona, " 2 kor. 50 fl.
 — Ezenes szám ára: 20 fillér. —

Feljelis szerkesztő:

JAKABFY ERNŐ DE

Kiadóhivatal, hová az előfizetések és hirdetések is küldendők:
 Oberläuter Róbertné könyvnyomdája, Kevevéra.

A lap szellemi részét illető közlemények „KEVEVÁRA” szerkesztőjéé intézendők.

Utcasarkon....

Nem írok pikáns modern novellát, azért, hogy párpontos a cím. Talán inkább jobb volna, ha valami ilyenfélélt írnék cím gyanánt: „A kevevérai tragédia.” Mert korgó gyomornál alig hiszem, hogy volna szomorúbb tragédia. Pedig hej, de sok polgártársunknak korog a gyomra, amikor ősz és tél idején naphosszat álldogálnak az utcasarkon és pipaszó mellett államférfiai bölcseséggel kritizálják a haza és községünk nagy ügyeit. Mindenkinek akad okos javaslat, hogy miként is kellene rendet teremteni a sok-sok baj közepette.

Amikor tudákos, mindent korrigálni óhajtó, kapafüstös beszédjüket hallom, önkénytelenül is eszembe jut, a pesti „András” nótája: hogy „röndnek muszáj lönni,” de azért ő sztoikus nyugalommal nézi a flaszkoptatók verekedését, s a zsebtolvajok nemesebb ügyhöz méltó ügyességét. S a „rönd” folyik régi rendtelenségében.

Hát nem ilyen a kevevérai polgár? Dörög a drágaság ellen, Szend-

rőre hajkózik lisztért, mert idehaza rémségesen drága minden, — és pénz, ja, az nincsen. —

Persze, hogy nincsen! Honnan is volna? Utcasarkon nem szór el manap senki sem pénzt. Kezerves munkával kell manapság pénzhez jutni. És alig hinném, hogy a kevevérai utcasarkokon szórna valaki pénzt kritizáló polgártársainknak.

Dolgozni, és lesz pénz! No és dolgozik a polgártárs; füstöl, — és kritizál. Amint mezei munkáját befejezte ősszel, következik a nagy pihenés.... Télen keresztül nincs munkája, nincs dolga, csak az utcasarki nagygyűlések. Így bizony nagyon nagy a drágaság.

A „szegény tót legény” oda fenn a bérces Kárpátokon talál magának téli foglalkozást. Ha nem egyebet, hát egérfogót készít, vagy turista botot díszít fenyőgalibából; a székely szintén dolgozik a hosszú tél folyamán, valódi művészi faragványokat alkot: szóval a tót is meg a székely is, füstöl is, kritizál is tán, de azért védekezik a drágaság ellen, mert téli munkájával pénzel.

Nálunk is akadna téli foglalkozás bőven. Van elég fűzesünk a Duna partján. Kosarat fenni nem oly nehéz művészet. S a gazdasági iskolai szaktanítók ilyen kulturális, közjóléti oktatásra szívesen vállalkoznak. Erdeinkből borona és gyári seprő is kikerülne.

Természetes, nem ezek az egyedüli téli foglalkozások, de ami vidékünknek a legmegfelelőbbek. Mert a nyersanyag kezünknel van. Rétjeink gyékény fonáshoz elég anyagot szolgáltatnak. A kézi munkákban mélységes, természetes érke van a szerb és román népnek. Minek hevertetik parlagon ezt a pénzt teremtő tehetőségét? Dolgozni s kisebb lesz a drágaság.

A házi ipar nagyon kifejlődött hazánkban, amit a külföldi kiállítások szívesen elismernek. Mért nem lehetne hát Kevevérára is hozni belőle téli gondfűzőnek? Talán az efajta előadások felvilágosíthatnák a népet.

Segíthet a drágaságon kartell, sztrájk, egyesület, szakszervezet, szociális szervezkedés, de azért legjobban mégis csak a fáradhatatlan munka

TÁRCA.

Mi az oka?

Hej rövid volt, nagyon rövid
 Az én boldogságom
 S úgy elszlott, úgy elfoszlott,
 Mint egy röpke álom,
 Oly kicsiség pedig miért
 Boldogtalan lettem:
 Csupán egy lány nem olyan volt,
 Amilyennek hittem.

Beszélhetsz.

Beszélhetsz akármit;
 Lehetsz gögös, büszke;
 Fülénnyel mutathatsz
 Elért sikeredre
 Mondhatod, — ha tetszik, —
 Soha sem szeretted;
 Csak úgy nagylelkűen
 Magad mellett túrtél
 Mondhatsz; mindent mondhatsz
 Soha sem kell félned,
 Hogy én valamikor
 Ellentmondok néked.

Fábrý Géza.

MEGLEPETÉS.

Irta és a Kevevérai Vörös Kereszt Egyesület
 estélyén f. olvasta:

— Osztrovsky József. —

Csak őszbe vegyült haja árulta el, hogy Barcsai Gábor, a baresi nábob, túlhaladta már az ötvenet.

Fiatalos, friss jókedv, magyaros vendégszeretet s némi makaesség voltak jellemző tulajdonságai. Kedvelte a mókát, tréfát, amiéne ő maga is nagy mestere volt.

Eg, tlen leányát végtelenül szerette. Talán ép ez okozta, hogy oly' árgus-szemekkel örködött rajta, s nem tűrte, úgyszólván gyűlölte azokat, akik a kedves, szép leányhoz udvarlási szándékkal közeledtek.

Igaz, hogy ennek meggátlása nehéz feladatot rótt Barcsai uramra, de azért kellő ügyességgel, bölcs atyai tapintattal többnyire meg tudta akadályozni. Mindenre készen volt, hogy leányának szórakozást és kellemes órákat szerezzen, csak hogy titkos imádoitól távol tartsa. Nem múlt el nap, hogy valamivel ne kedveskedett volna

neki. Legutóbb egy fonográffal lepte meg Olgát, aki annak m. dfelett megértült. Képes volt egész nap azzal mulatni. Ő maga nagyszerűen zongorázott és énekelt s így sok szép dalt játszott és énekelte bele a fonográfbá.

Barcsai barátai mindennaposak voltak a háznál s legnagyobb gyönyörűségét abban lelta az öreg úr, ha vacsora után megszólatatta a fonográfot. Örömtől égett az arca, mikor a bűvös szerszám a leánya által belejátszott és énekelt dalokat hűen adta vissza. Hát még mikor a szokásos berregés után Barcsai tréfáit kezdte előadni! No, az volt még csak igazán mulatságos! A kastély hatalmas terme csak úgy zengett a jóízű kacagástól.

Történt pedig, hogy Barcsai Gábor, a baresi nábob, régi szokásához híven vadászatot rendezett. Miként máskor, úgy most is mindent elkövetett, hogy a meghívottak háza becsületéhez méltóan fogadtassanak s az egész környéken ismeretes magyaros vendégszeretetén valamiképpen csorba ne essék.

segít. Mert az árú drágulásával egyenes arányban halad a szállás szerint a munkabér is. Ha Napóleón azt monddta állítólag, hogy a háborúhoz pénz, pénz és megint csak pénz kell, úgy „Kevevára“ azt mondja — és biztosan napoleóni joggal, hogy a pénzhez munka, munka és megint csak munka kell. — és nem utcasarok!

—es.

A

róm. kath. hivek orgonája.

Az istentisztelet legkifejezőbb eszköze az orgona. Ez emeli a hívő lelkét, mintegy égi szárnyakon a csillagos ég felé. Alig is van zenei eszköz, amely a felemelőt, a felségest, a hatalmást, az istenit inkább volna képes megtestesíteni, mint éppen az orgona. Százszoros változataival, áhítatos piánoival, erőteljes forté-ivel, bámulatosan lélekhez simuló édes harmóniájával: megragadja a vallásos szívet s belerigatja az istentisztelet hangulatába.

Igaz, hogy az orgona-művészet csak a modern századok gyermeke, legalább is abban a magas művészeti stádiumban, amelyben most tündöklök, de éppen azért mindenféle kötelességünk is felkarolni. Nemcsak azért mert tősgyökeres művészet, nemcsak azért mert szép, mert az istentisztelet legelmaradhatatlanabb kitevője: de mert a mai földhöz tapadt embert

alig is tudja valami más (elég sajnos, de így van!) az Úrhoz, az ideálisához vonzani, mint az orgona felfelé szárnyaló művészi melódiái.

Tehát orgonát kérünk!

Hát nekünk nincsen orgonánk? Van, de bár ne volna! Van, egy mások által kimustárlt, siralmas nyikorgó, minden ép fület vérig sértő, rossz verklink. Amennyire hatalmas eszköze az istentisztelet szépségének a jó orgona, épúgy semmimem alkalmasabb arra, hogy a még vallásos lelket távol tartsa a templomtól, mint éppen az olyan diszharmonikus melódiák, amelyeket alig felismerhető módon nyöszörög ki az úgynevezett orgona.

Kevevárának kb. 3600 katolikus hívője van. Tekintélyes száma ezeknek, — 100—150 család — intelligens, zeneértő ember. Hát nem érdemlik meg már csak ezek is a tisztességes orgonát? Tudomásunk szerint nem oly koldus az egyházközség, hogy 3000—3500 kor-t meg ne bírna kulfuszadó címén. Ha 14000 kor-t elbírt a paróchiára, úgy Istenházára is fordíthat 3000—3500 kor-t.

Ez az orgona-panasz, amelyet e helyütt közlünk, nem egy ember panasza, nem is először hangzik el. Régi az már nagyon és általános. Valahányszor megszólal ez a keserves kintorna, mindannyiszor megszólalnak a józilelű emberek is, mindannyiszor panaszkodnak, erősen bosszankodva azon sajnálatos obskuritáson, amelyen az új orgona ügye

Az asztalnál új a merindult a társalgás, de most az öreg Barsai kezdte: — Nos Ákos, hát mi is van a Dénes fiúval?

— Hogy mi van? Hiszen azt csak tudjátok hogy katoná? Hadnagy a fiú! Most várja főhadnaggyá való előléptetését. — Az már szép! — vágott közbe Barsai.

— Éppen tegnap érkezett haza hosszabb szabadságra. — Folytatta Pálffy.

— Ejnye, hát miért nem hozta őt is el? — Kérdé Barsainé.

— Ó kérem, volt rá gondom. Az állomástól sürgönyöztem, hogy a legközelebbi vonattal jöjjön.

— Ezt igazán okosan tetted Ákos! — Mondá Barsai. — Hanem a vonatnak meg kellett volna már érkeznie...

Alig hangzottak el Barsai szavai, a daliás termetű hadnagy belépett a terembe. Miután az egyttlévőket üdvözölte, Olga mellett helyet foglalt az asztalnál.

Vacsora után a társaság még sokáig főtt maradt, s kedélyesen teltek az órák. Hajnal csend ülte a tájat, midőn a főerdész vadászkürtje megharsant s a nimródok útra keltek. Az apró szürke fellegek játszi könnyedséggel úsztak tova a hideg légben s az ég peremén méltóságos lassúsággal bukkant föl a mosolygó nap. Arany-

hajótörést szenved. Nem pénzhányon múlik ez az égető ügy, hanem részben személyeskedésen, másrészt pedig, sajnos azon, hogy újabban *magyarul* is mernek énekelni a templomban. S innét ered az a nyakas jelszó: „Orgonára nem adunk!“

Sőt! Nagy ünnepeken eljárnak hivatalos közegek, a bíróságok, a közigazgatás, az iskolák, a katonaság is a templomba. De, hogy ez a sokat szidott duda ne rontsa az ünnepségek méltóságát, a helybeli „Dalkör“ önkényt betanult klasszikus miséket, és ezeket adta elő.

Jaj de lett is erre jerichói láрма. „Orgona kell a miséhez, nem ilyen ének!“ A nép bölcs kritikája kimondotta, hogy olyan ének, ahol egyszer — drasztikus nagyon a kritika, de jellemzés gyanánt ideiglatom — úgy énekelnek, mintha megvadulnának, máskor meg mintha kiszállna belőlük minden szusz; — nem kell a templomba. Rezes kell?! Persze, hogy az ilyen személyeskedésből folyó botrányos istentiszteleten való megjelenéstől aztán távol marad a jobbizléű katolikus. És nagyon félt, hogy a jövőben még inkább el fog maradni az intelligencia a templom látogatástól. Ez pedig aligha lesz előnyére a lendülő christianizmusnak!

Szives figyelmébe ajánljuk ezen általános panaszunkat a püspöki hatóságnak, talán a magasságból várhatjuk végre ezen szép és kiválóan vallásos ügyünk rendezését.

Kevevára.

színi sugari szemképrázatúan türek meg az útszéle hajló tölgyek zúmarás ágain és a csillogó havon.

— Pompás napunk van. — Mondá Barsai, miután meérkeztek a „Kálcsei“ völgyhöz, ahol kezdetét vette a vadászat.

Délre járt az idő, mikor az egyik erdőőr jelentette, hogy Pálffy Dénes megszöbztett egy vadat s ennek keresésére indult. Vele ment az egyik hajtó is, nehogy utat téveszen. Különbözt az üzente, hogy az urak csak folytassák a vadászatot s ne aggódjanak miatta.

Az öreg Pálffy bosszankodott, de Barsai igyekezett őt megnyugtatni.

— Katona ember az! Nem ijed meg a maga árnyékától. Aztán meg egy suhanc is vele van, ezek pedig ismerik az erdőnek minden zugát.

Olga arra készült, hogy egy új darabot játszsze a fonográfba. Egy-két gyönyörű akkord... halk kopogtatás... pillanatsnyi szünet... s Pálffy Dénes a szobába lépett.

— Olga!... Édes Olga! — Szólt Dénes bocsánatkérő bevezetés nélkül.

A leánya meglepetten maradt tilve a zongoránál, míg Dénes hévvel folytatta:

— Eljöttem, hogy elmondjam, amit eltitkolni tovább már nem bírok. Én szertem!... Imádom!... És...

Talált hulla.

Rémes gyilkosság Kevevárán. Rettenes gyilkosság híre, tartja igaztosságra pár nap óta Kevevára község lakosságát. A gyilkosság, miként azt a nyomozás eddigi adatai is igazolják, olyan kegyetlenséggel hajtatott végre, amilyen a bűncselekmények sorában szinte páratlanul áll.

Folyó hó 6-án reggel több nap-sáros egy ismeretlen férfihullát talált Kevevára és a Dunapart között, a vasúti töltés mellett. A hulla hasra volt fektetve. Felső teste mezítelen volt s a melle, nyaka, arca és karjai majdnem a felismerhetőségig meg voltak pörkölvé. Tenyerének és ujjainak a bőre a markában lógott. A hajzaton az égesnek még csak a nyomai sem látszanak, amiből azt lehet következtetni, hogy a hullát csupán a nyomozás megnevezése céljából és a halál bekövetkezése után pörkölték meg. — Valószínű, hogy ugyancsak a gonosz tett kiderítésének a megnevezésére irányult a tettesnek az a cselekedete is, hogy a meggyilkolt lábára kétféle bocskort dróttal volt odaerősítve. Ez kelthette a hullát megtaláló emberekben azt a hitet, mintha a holttest lábai össze lettek volna kötözve. A szerencsétlen ember derekán egy nem a ruhához tartozó széles, erős szíj volt. Úgy látszik, az áldozatot ennek a segítségével vonszolták oda. Küllerőszak nyomai a holttesten nem voltak láthatók.

— De Dénes! Az Istenért! Mit gondolsz, ha a papa . . .

— Ugyan, az égre kérem, ne kinozzon most a papával! Nézze, nincs sok vesztegetni való időnk. Én megszöktem az erdőből, ahová vissza kell mennem. A papa miatt ne aggódjék. Ő most még úgy sem fogja megtudni. Később aztán allármírozzuk a mamát és a papa szépen rükverckoncentrington fog csinálni!

— Igen — igen, de én úgy félek . . .
— Olga! Édes Olga! Csak egy szót . . . Csak ezt az egy szót mondja ki: „szeretem“. S én boldogan távozom innen. Emlékszik-e még? . . . Tudja ott a nagy hársfa alatt? . . . Most is itt van az a kis levélke. Ebben örök, igaz szerelmet esküdött nekem. Hát csaldódtam volna? . . .

Olga úgy érezte, mintha az ifjú szebb lenne s neki jobban tetszenék mint valaha. És az a férfias föllépés! Azok a megható szavak! . . . Csak egy szót . . . A papa most még úgy sem fogja megtudni. . . .

— Nem! Nem csaldótt Dénes! Én szeretem. Nagyon szeretem magat! . . .

— Oh! most már boldog, kimondhatatlanul boldog vagyok. — Folytatta Dénes. — De mennem kell, nehogy föl-tűnjék hosszas elmaradásom. A viszontlátásra édes Olgam! —

Szenvedélyes ölelés, forró csók s Dénes gyors léptekkel tartott az erdőnek, de azért gyakran visszánézett a kastély

A szemle megejtése után a büntető járásbíró lefénképezette és felboncoltatta a hullát. Az illető kilétét ezeideig nem tudták megállapítani.

A nyomozás erélyesen folyik.

HIREK.

— A Kevevárai Önkéntes Tűzoltótestület f. hó 17-én betegségy és segegyalapa javára táncvigalmat rendez. A meghívók a napokban küldettek szét. Tekintve a nemes célt, améyet derék tűzoltóink szolgáltnak, óhajtanó volna, hogy a táncestélyen minél többen legyenek jelen. A farsang rövid, kellemét igényezék mindenki kihasználni. A közönség pedig mutassa meg, hogy tűzoltóinkat nem csak akkor keresi föl, amikor rájuk van szükség, hanem akkor is, amidőn az ő egyesületüknek segítségül van szű.

— A Kevevárai Polgári Leányiskolai Egyesület f. hó 11-én (vasárnap), d. e. 11 órákor a Hoffmann-szállodában közgyűlést tart, melyre a tisztelt egyesületi t gokat meghívja az elnökség. Tárny: 1. A tanerők jövő tanévi fizetésének megállapítása. 2. Indítványok.

— Az Amatőr Egylet mulatsága. Lapunk múlt számában a rendező mulatságokról írtunk farsangi levél címen. Abban többek között azt is mondtuk, hogy úgy az Amatőr- mint a Vörös Kereszt- és Tűzoltó-Egyletek mulatságain meglepetések készülnek. A rendezőségek a mulatságok sikere érdekében el is követnek mindent. Annál nagyobb volt azonban az Amatőr Egylet mulatságán a család is, mert a közönség oly kevés számban jelent meg, hogy kicsi híján — majdnem ráfizett erre a mulatságra az Amatőr Egylet. Ha elgondoljuk, hogy Kevevárán nincs még egy olyan egylet, amely oly nagy költségekkel annyi kellemes szórakozást nyújt tagjainak télen-nyáron, mint az Amatőr-

ablakára, vagyis az ablakból feléje integető bájos leányra.

Mire Dénes az erdőbe ért, vége volt már az utolsó hajtásnak is. Nem igen kérdezték, hogy meglelte-e az üzött vadat, hanem mindenki örvendett, hogy baj nélkül visszaérkezett. Csupán az öreg Barsai vigasztalta, hogy vadászemberrel sokszor megesik az ilyen kaland. Neki is volt már ilyenben nem egyszer része. Aztán megkínálta egy kis falatozni valóval s vígan beszélgetve haladtak hazafél.

Este volt már, mikor a társaság betért a kastélyba. Szakadatlan jókedvvel tárgyalták a napi eseményeket, amikor Barsai Gábor uram, hogy vendégeinek meglepetést szerezzen, elhelyezte Edison nagyszerű találmányát az asztalon. Ékes szavakban megemlékezett a világ legokosabb emberéről, Edisonról, s a jelenlévők feszült figyelme között megindította a fonográfot.

A szokásos berregés . . . egy-két gyönyörű akkord . . . halk kopogtatás . . . pillanatnyi szünet . . . majd a következő párbeszéd: Olga! Édes Olga! Eljöttem, hogy elmondjam, amit eltitkolni tovább már nem bírok. Én szeretem! . . . Imádom! . . . És . . . De Dénes! Az Istenért! Mit gondolsz, ha a papa . . . Ugyan, az égre kérem, ne kinozzon most a papával! Nézze, nincs sok vesztegetni való időnk. Én megszöktem az erdőből, ahová vissza kell mennem. A

Egylet, igazán csodátkozunk kell azon, hogy az egylet tagjainak is nagy része nem volt a mulatságon. Különösen feltűnő volt, hogy az egyletnek fiatalember tagjai távol maradtak. Kár ezt az egyletet annyira elhanyagolni, mert akkor az amatőr-egylettel is könnyen megtörténik az, ami Kevevárán oly sok üdvös intézménnyel megesett már, hogy pártolás hiányában megszűnik. A mulatság egyébként a legjobb hangulatban folyt le. A részvétlenség okozta nyomott hangulat csak addig tartott, amíg a fiatal hölgyek tálcával kezében megjelentek a teremben s elárúsították a konfettit, serpenint és „frou-frou“-t. Ezzel azután megkezdődött a hadjárás, a kacagás és az általános jókedv. Kedvesek és kacagatók voltak egyes Cottillon-tűrák is. A mulatságon résztvettek a következő hölgyek: Asszonyok: Bogdanovics Dusánné, Dauner Józsefné, Komoristeyi Despinics Áronné, Fábry Gézáné, Fuchs Jakabné, Dr. Ghelner Jenőné, Kotoráts Miklósné (Gálya), Nikolics Jánosné, Osztrovszky Józsefné, Paull Sándorné, Pincz Kornélné, Pintér Sándorné, öz. Polgár Lajosné, Szmolény Károlyné, Tolovics Zvonimírné, öz. Tóth Sándorné, öz. Török Gyuláné és Würz Józsefné. — Leányok: Barabás Ilona, Dauner Janka, Despinics Xénia, Hoffmann Emmy, Kosoráts Melánia (Gálya), Nikolics Jovánka, Polgár Margit és Valéria, Prebek Valéria, Szmolény Mariska, Török Henna és Würz Karola.

— A szélekykevei bíróválasztás epilogusa. Kató István és Szitás György szélekykevei lakosok a bíróválasztás alkalmával többet találtak beszédni a szőlő levélről, aminek aztán, miként az alábbi eset igazolja, szomorú vége lett. Összekülönböztek. Szitás vasvillát rازdott és fejbeköltöztette vele Katót. És mert Katónak sem folyt víz az ereiben, kirohant az udvarra, vasvillát kértett ő is, hogy megtorolja a rajta esett súlyos sérelmet. Amikor ezt felesége és anyósa, Ambrus Mária meglátták, odarohantak s hogy a lovagias

papa miatt ne aggódjék. Ő most még úgy sem fogja megtudni. Később aztán allármírozzuk a mamát és a papa szépen rükverckoncentrington fog csinálni! — Recitálta hűen végig a fonográf.

Olga halálsápadt lett. Barsainé úgy állott a helyen, mint a bibliai sóbálvány. A társaság tagjai összenéztek, aztán hosszantartó, harsány kacagásban törtek ki. Barsai Gábor letörtelte homlokáról a gyönyörű verítéket s szigorú szemekkel bámult a még mindig fecesgő fonografra. Nem tudta, higyen-e füleinek? Csak akkor tért magához, amikor az örömben szinte ujjongó Palffi Ákos megszólalt:

— Hiszen ez Olga, meg Dénes hangja! . . .

Dénes katonásan lépett Barsai elé s zavarát leküzdve, elmondta, hogy erre bizony sem Olga, sem ő nem számítottak. De szent-igazság, amit a fonográf beszél. Ha Barsai bácsinak nincs ellenére, egyezék bele a házasságukba.

Az öreg úr belátta, hogy őt ugyan csak rászedte a fonográf, s miután Olga is, meg Barsainé is körülcsírogatták, beletnyugodott, hogy a vadászt hírtelenében eljegyzési ünneppé avattassék fel.

Ekkorára az áruló csodagép is befeljezte mondókáját s diszkrétén visszavonulva, szerepét a hamarosan előkerített cigánybandának engedte át.

Nemsokára zene és ének összevegyültek, poharak összecsendültek, a pezsgős palackok pedig vígan durrogtaktovább . . .

elégítelvevésnek elejét vegyék, megfogták Kató vasvilláját. Csakhogy Kató erősebb volt ám! Kicsavarta anyósa kezéből a villát s hogy az asszonynépség illetéktelen beleavatkozását megtorolja, fejbe sújtotta anyósát. A sérülésből orbánc keletkezett, minek következtében Ambrus Mária január 24-én meghalt. El is temették. Mindezeket azonban a hozzátartozók eltitkolták s csak lassankint derült ki, hogy mi történt. A feljelentés megtétele, mire a büntető járásbíró a helyszínére kiszállt Ambrus Máriát exhumáltatta és felboncoltatta.

— **Lopás.** január hó 2-án az éjjeli órákban tolvajok hatoltak be Golubicsics Tomá kevevárak lakós udvarába és 4 drb. hízólt sertést elhajtottak. A csendőrség azonnal megindította a nyomozást s az erélyes nyomzás hamarosan eredményre is vezetett. A 4. drb. sertést megtalálták Rugarszki Péter helybeli lakós itállójában. Rugarszki, a csendőrök kérdézősködésére előadta, hogy a sertéseket Nikolics Zsiva temesszigei lakóstól vette 300 koronáért. Nikolics Zsiva f. hó 3-án Szerbiába szökött.

— **Csempészet.** Lapunk zárta előtt vesszük az alábbi kis tudósítást, amely már megint Nikolics Zsiváról beszél. A jeles férfiúnak a neve ismét a csendőrség nyomozása folytán kerül a hír rovatra. Nyomozást indított f. hó 4-én a csendőrség, — mondja a tudósítás — és eközben Szármas János kevevárak lakosnál ráakadt 10 drb. csempésztelt sertésre. Természetesen kérdőre vonta a nyomoró hatóság Szármas, hogy honnan és miképen kerültek hozzá a keresett sertések? Szármas is azt állította, hogy ő Nikolics Zsiva temesszigei lakóstól vette. A csendőrök a sertéseket Szármas Jánostól elkobozták és további intézkedésig a községi előljárásnak adták át.

— **Házasságok.** Gyurin Vazul Keveváraról eljegyezte Bolics Darinkát Varázsligetén. Linta Péter, péksegéd Keveváraról eljegyezte Milinov Máriát Kevevárán. Grujics Demeter földész, házasságot kötött Velykov Iónával.

— **Halálozások.** Majsztorovics Miklós, földész, február 3-án 84 éves korában Buzatov Jovánka feb. 3-án életének 7-ik évében Mandesul Pál, földész, február 4-én életének 56-ik évében és Zimmermann Ferenc, február 7-én 4 napos korában meghaltak

Kedden f. é. február hó 20-án az új. Buchner János-féle „Magyar Király szállodában“ farsangi táncmulatság rendeztetik.

Szerkesztői üzenetek.

Lapunk 2. számában „Kronika“ címmel egy verset közöltünk. Ezzel most valakitől válasz érkezett. Közreadjuk ezt abban a biztos reményben, hogy reá a felelet nem sokáig fog késni. Mert hát csűröm ide —, csavaram oda —, kettő bizonyos: a nóta is úgy szól, hogy a „boci, boci tarka“ . . . , mi meg azt mondjuk, hogy az alábbi rimpróbanak „se füle, se farka“ . . . In.e a vers! . . . ?

„Mucsán amíg némétl;
Pengették a lantot,
Nem volt akkor névtelen?
Rádobni a hantot.
Most a boci öklelés
Lecsonkitott szarvval
Behuny szemmel hova lő
Gúnyba mártott nyállal.

Mire czéloz vaktában
Az édes magyar szó,
De erről a lepattan
Mint falról a borsó.
Rimelő azt nem tudja;
Minek kurta a farka
Nem boca az, jó fajta, —
Hanem koca az, — a tarka.

Tedd hát szegre lantodat
Anonymus Saffó! . . . .
Parnaszuson a lovad
Döglött fakón patkó.

Hubertus. Önnek igaza van. A mérnök is, meg az orvos is túloztak. Kiküldött munkatársunk megállapította, hogy sem nem rinoceros, — sem nem madár —, hanem csakugyan róka volt. Lesújtó Önre nézve csak az lehet, hogy a boncolási jegyzőkönyv tanúsága szerint a halál nem lövéstől, hanem mérgezéstől eredt. Az exhumálást nem ajánljuk. Az költséges is és nem is tanácsos. Elvégre, a fő az, hogy Ön élteben egyszer már rókát is vitt haza.

Spectator. Nem tüntetés, — hanem anynyira harmonikus kedély, — hogy a jó izlése sugallatára visel következetesen, haja és arczinével egyező öltözeteket, — és kétségtelen, hogy jól illik neki.

Aranyifjúság! Az amatőrök mulatságán, co'tillon közben, egy kedves leányka elvesztette a szívét. Fölkérjük a becsületes megtalálót, hogy megfélelő jutalom ellenében, szerkesztőségünk útján vagy juttassa vissza tulajdonosához a szívét, vagy pedig — beszéljen a mamával.

Fonóban. Közölhetetlen. Hosszú is, gyöngye is.

X. Féltettük. Később, ha aktuálissá lesz, szívesen hozzuk. Cikkeivel keressen föl máskor is.

Árverési hirdetmény.

Székelykeve község kiselejtezett

3 drb. bikája

folyó évi február hó 17.-én d. e. 9 órakor a község házában nyilvános árverésen a legtöbbet ígérőnek készpénz fizetés mellett el fog adatni.

Székelykeve, 1912 febr. 10-én

Tóry Dezső — Fénya Károly
jegyző. — bíró.

Janics Mihály

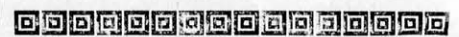
szállodájában

kizárólag csak a világhírű

Pilseni sör

poharankinti 20 fillér ár mellett méretik ki.

Estéknékt cigányzenekar hangversenyaz.

Kevevára község előljárástól.

840/kg. 1912.

Verseny tárgyalási hirdetmény.

Kevevára község mint erkölcsi testület összes ingatlanainak a telekkönyvi térkép alapján való felmérése, a történet foglalások (usurpatiók) megállapítása, a bérbeadás útján értékesíttetni szorított ingatlanok — lehetőleg 2 holdas részletekben való parcellázása s a község mint erkölcsi testület ingatlanainak a törési pontokon hitárjelekkel való ellátására a képviselőtestület f. évi 11/kgy. számú határozatából kifolyólag írásbeli zárt

verseny tárgyalást

hirdetünk s felhívjuk az ezen munkálatok teljesítésére vállalkozni hajlandó mérnök urakat, hogy az összes feltételeket magában foglaló írásbeli zárt ajánlataikat 1912. évi márczius hó 12-ike délutáni 3 órájáig az alolított előljárástól annyival is inkább nyujtsák be, mert a később beérkező ajánlatok figyelembe nem vétetnek.

Megjegyeztetik, hogy a község ingatlanai jelenleg 3348 holdból állanak, de a község a kincstárral egy nagyobb területű ingatlanra nézve perben áll, mely szintén felmérendő lesz, ha a község javára időközben a per eldöntve lenne.

A munkálatnak a község ingatlanai és a parcellázott részleteket is feltüntető térkép készítésére is ki kell terjednie s az usurpált területeket illetőleg, az esetleges perek megindításához alkalmas vázrajzokat is kell készíteni.

Bánatpénzül 300 korona teendő le a községi pénztárnál, akár készpénzben, akár óvadékképes értékpapirokban, mely a vállalkozó által kiegészítendő lesz az ajánlata alapján hozzávetőlegesen kiszámítandó munkadíj 10%-ára.

A munkálat a verseny tárgyalás eredményének felsőbb helyen való jóváhagyása után lesz megkezdendő.

Kevevára n, 1912. évi február hó 6-ik napján.

Pintér Sándor
jegyző.

Götz István
bíró.